

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Căminului 3.

Se prenumără și la poște și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Sibiu, 11 Aprilie st. v.

(Δ) Două din telegramele de aseară ne anunță un eveniment, care pe Români îi privește numai în linia a doua. Este vorba de alegerea de „patriarh” în Carloveș.

Pentru-ce numai în linia a doua? Lucrul e foarte simplu. Românii din țările coroanei ungurești nu mai sînt sub ocărmuirea cărilor arhieresci sîrbesci, cum erau înainte de desproporțarea metropoliei gr.-or. române de Arhiepiscopul Andrei bar. de Șaguna. Puțini Români mai sînt sub oblăduirea bisericească sîrbească. Și e speranță, că după ce învățatul lui Șaguna poartă sceptrul cărmii bisericești în Bănat, și această vor scăpa de sub oblăduirea nechiemată sîrbească, precum au scăpat Românii cei mulți din Bănat și din ținuturile Terii-Ungurești, care aparțin acum metropoliei gr.-or. române din Ungaria și din Transilvania.

Dar' cu toate acestea, pare-că nu ne dă mîna aici nouă Românii să trecem numai așa, ignorând evenimentul de o importanță așa de mare pentru coreligionarii unei părți foarte considerabile a conaționaliilor noastre din țările ungurești. De sigur nu ne dă mîna și pentru aceea, că acești coreligionari ai unei părți considerabile dintre conaționaliilor noștri români sînt o naționalitate, care dela începutul erei constituționale ungurești încoace împărtășesc aceeași soartă politică cu naționalitatea noastră română. Și ei sînt tractați de „străini” în patrie. Și pe ei vor concetățenii maghiari să-i desnaționalizeze și pe urmă să-i maghiarizeze.

Soartea aceasta comună îi împreună în interese și îi leagă strîns deolaltă pe unii cu alții. Sîrbi și Români, avînd aceeași soartă, trebuie să se intereseze unii de alții cu atât mai vîrtos, cu cât au și interesele bisericești identice, deși numai în parte.

Căci pînă-cînd metropolia sîrbească va avea pace și se va ocărui neajungînd după firea aședămintelor ei, pot spera și Românii din metropolia românească din Transilvania și Ungaria, că li-se va respecta autonomia garantată prin lege votată de corpurile legislative ungurești și sancționată de Coroană. Și vice-versa, cînd se va vedea una din aceste două metropolii amenințată, cealaltă poate fi sigură, că soarta ei n'are să fie mai bună.

Ar fi dar' motive să salutăm cu bucurie scirea ce telegraful ni-a adus aseară. Mai ales și pentru-că din ea ni-s'ar putea citi, că cu ocazia alegerii anunțate dela Carloveș are să

se repara reputația simțului constituțional al țării, vătămât prin procederea incorectă a guvernului ungureșc cu instituirea reședinței Angyelics.

În speranță, că reparațiunea nesmintit se va face și că prin reparațiune Sîrbilor ungurești li-se va da și o satisfacțiune pentru trecut, salutăm cu bucurie scirea despre alegerea fiitoare în metropola bisericii sîrbesci din Ungaria.

Însă experiența ne învață, că în patria noastră nu e consult să se bucure omul necondiționat. Mai ales de lucruri, asupra cărora are influență guvernul ungureșc și preste tot au influență concetățenii maghiari normativi în afaceri publice politice.

Legea naționalităților poate servi de un memento pentru toate cazurile. Ea, care nu e respectată de cei-ce ar fi datori să îndrepte la ordine și să pedepsească pe cetățenii, care nu o respectează, ne servește de advertiment, cât de problematice sînt și lucrurile cele mai serioase în țara noastră.

Șovinismul maghiar este mare domn în țările statului ungureșc. Este aproape singur stăpînitor și singur ocărmitor al sorții statului ungureșc. Și avînd scrupuli, că acesta și acum ca și în trecut, cu influența sa, va interveni amestecându-se în alegerea de „patriarh”, salutarea noastră cu bucurie nu poate fi decât o rezervă.

Nu scim, încît este adevărat, însă se vorbește, că candidatul, căruia și telegrama noastră din Carloveș îi pune reușita în perspectivă, ar fi un om cu cunoștințe mai mărginite ca alți candidați la metropolia sîrbească. Ba faima mai răspîndesce, că meritul său principal ar fi, că vorbește, afară de sîrbesce, numai ungurește.

Vor fi niscariva exagerațiuni vorbele și faimele aceste. Exagerațiuni, care la asemenea ocazii în multe, în cele mai multe cazuri se răspîndesc tendențios. Dar' cînd s'ar dovedi de adevărate, atunci n'ar fi bine de metropolia sîrbească. În astfel de împrejurări n'ar pute lipsi nici îngrijirile pentru metropolia suroră, adică pentru metropolia românească.

Demult se căsece șovinismul maghiar, la care și ultramontanismul concurge cu o părțică bunăoară, că a permis bisericii sîrbesci și românești ortodoxe a se regula pe baze constituționale și totodată și naționale. Și este secret public, că același șovinism își bate capul, cum se anihilează și constituționalismul și naționalismul în aceste două biserici.

Căntă aceasta cu lacrimi de cîndodil în ochi devine tot mai îndrăzneată. Aparițiunea ei, mai cu seamă acum, cînd are să se pună un cap bisericesc în fruntea metropoliei sîrbesci titlul și patriarhat, excitează suspiciuni însușitoare de mari îngrijiri.

Sîrbi sînt însă un popor matur și sobru. Ei își vor deschide ochii și vor înfrunți voturile într'o persoană, care să le asigure constituționalismul național-bisericesc, încetînit la dîșii de secol.

În maturitatea și sobrietatea Sîrbilor ortodoci punem dar' speranță. Ei au dovedit și în trecut, că se sciu feri de a căde în cursele șovinismului maghiar. N'avem cauză de a ne îndoi, că nu vor să se feră de curse și cu ocaziunea aceasta.

Dar' este scurt timpul, care ne desparte de necunoscutul de astăzi. Firul telegrafic ne va încunosiști despre cele-ce au urmat în Carloveș. Doar atunci vom fi mai în pozițiune decât astăzi de a ști, dacă avem să ne bucurăm și cu bucurie necondiționată să salutăm pe compatrioții noștri sîrbi din țările ungurești.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 11 Aprilie st. v.

Afaceri interne.

Casa deputaților a absolvat alaltieri proiectul de lege despre pedepsirea nerespectării convocării militare la deprinderile de arme. Proiectul a fost acceptat cu o mulțime de modificări propuse de însuși ministrul de justiție Szilágyi. De asemenea s'a primit și împrumutul de 200.000 fl. pentru scopuri școlare, precum și proiectul despre regularea granițelor între mai multe comitate din Ardeal. După aceste ministru Oresy a răspuns la interpelațiunea deputatului Meszlényi cu privire la baronizarea lui Sigismund Schosberger. Ministrul a spus, că titlul de baron fără dreptul, de a fi membru al casei magnaților, s'a fost acordat pe baza meritelor câștigate pe terenul mercurului unui distins neguțator și mare proprietar. Aceasta Preainaltă hotărîre eu am contrasignat-o în urma cercului meu de activitate oficial. Dl deputat însuși a declarat, că în contra individualității respectivului distins nu se poate face nici o excepțiune. Acesta e faptul simplu; mai mult ministrul nu poate spune și se roagă a i-se lua răspunsul la cunoștință. Interpelantului a fost mulțumit cu răspunsul ministrului, deoarece el nu poate privi de un merit,

că cineva e om cinstit sau își câștigă prin „Geschäft”-uri bune câte 1000 de jugere de pămînt la an. Casa a luat însă la cunoștință răspunsul ministrului cu 82 contra 52 voturi.

După aceste ministrul de culte și instrucțiune contele Csáky a prezentat proiectul de lege despre regularea instrucțiunii limbii eline în școalele medii, ear' ministrul de comerț Baross a pus pe masa casei mai multe rapoarte despre deosebite căi ferate vicinale. Ședința s'a ridicat pe la oarele 12 1/4.

Proiectul din cestiune poartă titlul: „Proiect de lege în afacerea modificării articolului de lege XXX: 1883 despre școalele medii și despre profesorii dela școalele medii”, și consistă din 6 §-i, care privesc cunoscutele norme privitoare la instrucțiunea limbii eline în școalele medii.

Din dieta austriacă.

La 21 Aprilie dieta austriacă și-a continuat dezbaterile speciale asupra budgetului „consiliului de ministri” și a acceptat pozițiunea: „Presidiul ministerial”. La pozițiunea despre „fondul de dispozițiune” ministrul-președinte Taaffe a declarat, că fondul de dispozițiune nu formează o pozițiune de încredere. Afirmațiunea, că transacția ceho-germană s'a fost dus în deplinire numai după-ce era vorba de voința Preainaltă, nu e corectă, căci deja atunci, cînd oratorul a fost înscăinut cu formarea cabinetului, a primit mandatul de a face cu puțință o înțelegere; deja atunci a luat guvernul pași pentru efectuarea unei înțelegeri cu Germanii. Asemenea încercări s'au făcut și mai înainte și acum s'au inițiat din nou. Scopul încă nu e ajuns, dar' lucrul s'a început deja și cu ajutorul lui Dumneșu se va ajunge și scopul. Față cu afirmațiunea, că guvernul se razimă pe un partid neunit, Taaffe întreabă, care partid e aici unit? Compușarea Austriei se deosebește de a altor state; aici nu sînt partide politice, ci partide naționale, de aci vine, că în amîndouă părțile se află bărbați conservatori; nici în stînga nu e un partid mare și unit, de aceea guvernul austriac nici-odată nu ar pute dice: Eu voi să am majoritatea. Taaffe a spus apoi, că instrumentul de transacție boem se va rezolva în dieta boemă. Fondul de dispozițiune s'a acceptat apoi cu 154 contra 130 voturi.

Împăratul Germaniei și întreita alianță.

Înainte de asta cu vre-o cîteva zile un corespondent parisian al țiaru-

lui „Times” a făcut descoperirea, că împăratul Wilhelm nu e prietenul întreitei alianțe și că în taină lucrează pentru realizarea unei alte alianțe întreite între Germania, Anglia și Rusia. Descoperirile corespondentului din cestiune nu au fost confirmate, dar' nici combătute pînă acum. „P. Lloyd” primesce, sau lasă să i-se trimită acum din Berlin o corespondență, în care se desmint afirmațiunile corespondentului parisian și care se încearcă a da asigurări, că prin retragerea principelui de Bismarck politica Germaniei nu s'a schimbat într'un nimic. Din contră împăratul Wilhelm cu toate ocaziunile a dat dovezi despre prietenia lui cu puterile aliate și e și altfel un om, care și-a impus de datorință, de a urma în Egipt și în India o politică engleză, în Balcani o politică rusească și în Marea-Mediterană o politică franceză, și așa dîcînd nicăiri o politică germană.

Bismarck și presa germană.

„Hamburger Nachrichten” răspund la polemiile presei liberale (feisinnig) cu cunoscutul lor articol anti-Capri-vian. Dîarul dîce, că oamenilor cuminiți nu trebuie să o spună, că Bismarck nici nu inspirează dîarul, nici n'a scris însuși articolele despre discursul dlui Caprivi. Dar' chiar dacă ar fi așa, nu există nici un motiv de a se indigna, căci Bismarck, ca ori-și-care alt diplomat, are dreptul să deee expresiune vederilor sale în scris și cu graiul. Principele de Bismarck nici nu e omul, care ar abdică de acest drept din cauza larmei ce o face presa. Dealtfel el va avea privilegiu să se pronunțe în casa de sus, al cărei membru este, mai tîrziu în dieta imperială, unde va primi în curînd un mandat. Un om de stat, care timp de 30 de ani a ocupat o poziție atât de distinsă, deodată cu oficiile sale nu poate să-și peardă și trebuința, de a rămîne în contact cu opinia publică.

Diarele germane se ocupă aproape toate cu împărțirile din „Hamburger Nachrichten”. „Nationalzeitung” crede, că și anunțarea, că el își va exprima vederile în casa de sus și mai tîrziu în dieta imperială, încă provine dela Bismarck, și dacă Bismarck face acest lucru, nu face altceva, decât să se folosească de drepturile lui cetățenesci. De sine se înțelege, că întemeietorul imperiului va face aceasta numai așa, cum îi va impune patriotismul său.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Material jargon de dialect sîlagian.

De

Vasile Vaida.

Void a-și da cineva seamă despre firea limbilor nescrise, negreșit că, în opoziție cu aceasta, o se recunoască că: trăsura caracteristică de căpetenie a limbilor scrise este istoricitatea formei, o închiegare admirabilă ce resistă, — pare-că cu tărie însușită de mîndrie, — atacurilor protivnice, care în valma veacurilor vin rînd pe rînd a o lovi. Graiul plastic și limpede ca rîul de munte, în lungul căruia teiul își leagă floarea și în a cărui alvie se vedă chiar și cele mai mici petricele, — limba română, de mulți secolii formată, dar' abia în toilul acestor din urmă decenii înălțată în gîteală de scumpă mireasă la treapta propriu dîșă a limbilor literare, nu mult o să-și mai schimbe fisonomia, va urma și ea legilor firei ale limbilor, care dacă în trecutul de ceață înăbușitoare nu au fost alterate, abună-seamă nici în viitor, cînd nesdrăveniile le va da mîna de a rămîne între hotarele posibilității, nu vor fi călcate în picioare de caprițiile de neiertat ale pedanților.

Ei bine, însă deschisă rămîne cestiunea: cum să lucrul cu istoria acestei limbi?

Citind cu băgare de seamă cărțile vechi, căte s'au mai putut scrie în șgomotul asurător

al armelor și în mijlocul suspinelor de grea apăsare decătră străbunii noștri și căte o fatalitate a vremilor năpustitoare a binevoita păstră și pentru noi, apoi mai dîndu-și ochiul roată și asupra dialectelor obișnuite în felurile ținuturi locuite de Români: vederea rămîne neatinșă de un fenomen, pe care înzadar îl va căuta în istoria altor limbi, căci Românii, deși nu se pot mîndri cu un lung trecut literar, deși pururea împărțiți între mai multe stăpîniri, deși pînă în timpurile mai recente lipsiți de un centru de cultură românească, ei, oameni atât de mult cercați, grădese pînă în ziua de astăzi o limbă, care chiar și cu respect la elementele secundare este aproape identică pre-tutindenea, unde încă muncesc și calcă moșia străvechie stropită cu lacrimi și sânge. Stăruit-au mulți, dar' nimeni încă nu i-a succedat a explica acest fenomen fără de seamă, căci după tot ce se scie, neluând astădată în seamă dialectul istrian și macedonian și făcînd aplicația principiului de circulațiune în limbă: creierul rămîne imprimat de gîndul: în graiul viu al Românilor se obișnuiesc mai tot aceleași cuvinte.

Însă puși fiind noi în cunoștința naturii elementelor secundare ale limbii, cu toate cele susținute, nu o să negăm, că: aceste elemente iei-colo între Români sînt supuse unor șovăiri, abateri, care corect pot fi numite particularități dialectale.

Acasă particularități dialectale, — mai ales dacă sînt cuprîndătoare de cuvinte menite a pune în vedere neajunsurile, trebuin-

țele dîlnice, relațiunile deosebite ale oamenilor, asupra cărora nimeni, ba nici celui mai sus cu capul, nu-i este dat a se ridica, căte vreme trăiesc în societate, — sînt pentru limbist de un interes netăgăduit. Importanța provine: trebuințele, neajunsurile și relațiunile primitivo-originale ale oamenilor la unu și același popor de un caracter deobște diferit, de obicei sînt și exprimate în același chip, ear' dacă totuși în unele ținuturi se observă în această privință abateri, această diferență tocmai prin natura sa nu mai poate fi scăpată din vedere nici măcar pe un minut.

Oare la noi Românii, unde în atâtea forme de cultură s'a servit mari greșeli, aci nu s'a făcut erăși poticnere?

În planul întîi Românii dincoace de Carpați, prîndînd și ei dragă nu o rață de cultură apuseană, vreme bunicică și-au uitat a cerca în plaiuri și șesuri, la țeară și plugari, aceste flori particulare ce genul poporului a sîmînat cu multă îmbelșugare în toate ținuturile. Florile erau smerite și tot mirosul și toată rumeneala lor de viață nu era în stare să atragă privirile celor cufundați în gîndurile unei noue civilizațiuni; — ba în-riurirea străină era atât de puternică asupra vieții noastre naționale, încât luate sub stăpînirea sa sentimentul pentru naturalitatea nemincinoasă și simplitatea, drept, nu multicoloră, dar' impunătoare. Oamenilor de sub impresiunea unei culturi și civilizații destul de complicate mai era de nesuferit pămîntul ce se lipsi de rădăcinile acestor flori. Și un lung

perioad de confuzii amare și entusiasm juvenil a trebuit să treacă, pînă-cînd în cele din urmă oamenii au prins a nu-și mai ține de sub demnitate a se îndeletnici înadins cu studiarea graiului țeranului nostru dela coarneau plugului.

În urma mișcărilor produse în literatură de direcția nouă tot în mai late cercuri se recunoască că: ar fi o mare greșală a presupune, că graiul popular este o corupție a graiului literar, ba graiul literar este alvia ce își primește bogatul din izvoarele cu apă vie ale dialectelor întîpîrîite în diversitatea graiului popular din felurile ținuturi locuite de Români.

Și graiul sîlagian în felul său este și el o parte întregitoare în tabloul de diverse culori al graiului deobște. Prin firea sa aparține marelui dialect ardelean, înrudit fiind în multe puncte și cu cel moldovan. Se caracterizează: în gramatică prin puține abateri dela graiul literar, prin mai multe în fonetică și prin mai multe în ceea-ce privesc materialul de cuvinte întrebunțat. Punînd în vederea cetitorilor cu altă ocaziune abaterile gramaticale,*) astădată ne propunem a da o idee oare-care asupra materialului jargon al acestui dialect, răsîndu-ne încă a-i face cunoscută și fonetica variată.

Multe cuvinte ce lipsesc din capul locului în graiul Românilor din alte ținuturi,

*) Studiu asupra abaterilor gramaticale în dialectul țeranilor români din Sîlagiu. „Trib.” N. 12, 13, 14 anul curent.

sau sînt ele întrebunțate în alt sens, se obișnuiesc în acest dialect. Neavînd poporul nostru nici aici viață publică propriu dîșă; mai lipsindu-i și cultura ce îndeamnă oamenii în viața publică a grăi între sine ușitînd aceleași cuvinte în același chip; se întemplă, drept, nu de multe-ori, că cuvîntul întrebunțat într'o comună, în sîtulețul vecin nu se mai folosește, sau dacă da, nu mai mult în același înțeles. Mai ocîrî în acest dialect cuvinte, care exprimă nu odată și adumbrăția cea mai fină a ideii. Și economul, păstorul și gîzdarîța din acest ținut încă își au adese-ori cuvintele sale speciale.

Ear' trăind poporul agricol al acestui ținut, ca în genere toți oamenii ce se ocupă de economie și păstorie, cea mai mare parte din viață în natura liberă, îi sînt mai bine desvoltate simțurile, decăt ale acelor ce petrec între ziduri, prin urmare și observațiile lui sînt mai fine. Țeranii sciu privi cu ochi ageri la cele din preajma lor, ear' această agerime, drept urmare naturală, își vedește urmele și în graiul ce grăesc. Și precum totdeauna, astfel și astădată graiul este într'o destul de vîdită dependență cu natura fîsică; căci situat fiind Sîlagiu la Nordul Ardealului, — deci foarte îndepărtat de meul națiunei, — se lămurise cu înlesnire fenomenul de observat nu numai în ceea-ce privesc formele gramaticale, ci și în partea lexicală a acestui grai; iar a aer arhaic străbăte aici, forme gramaticale și cuvinte usitate des în vechiul graiul literar, dar' astăzi dispărute, mai

Calatoria prezidentului republicii franceze.

Primiriile ce i-se fac pretutindenea prezidentului republicii franceze Carnot sunt strălucite. Complimentele ce s-au schimbat între Carnot și admiralul italian Lovera produc mare senzație în Berlin. „Vossische Zeitung“ observă, că aceste manifestațiuni sunt cu atât mai importante, cu cât în Franța nu s'a stins speranța, din contră a mai crescut dela repășirea lui Bismarck încoace, de a despărți pe Italia decât Germania. Cu toate aceste Germanii nu vor nutri vre-o neîncredere specială.

Pasivității români.

Etată și al doilea articol al dlui Ūrmössy:

II.

Chiar și între Români cu idei mai calme sunt mulți, care stau înainte cu acusa, că Români locuitori în Ardeal chiar și pentru aceea nu pot alege și nu pot merge în dieta ungăra, pentru-că preste măsură sunt scurtați prin legea electorală, astfel, — precum dic, — ar fi preste puțină să ducă mai mult de 4—6 deputați în parlament.

Este timpul să primim în fine mai de aproape această acusa, care se repetă în fiecare zi.

1. Comitatul Albei-de-jos are 178.021 locuitori. Dintre acestia 25.818 sunt Maghiari. Afară de puținii Germani, ceialalți toți sunt Valachi. Pardon! Vorbind după limbajul lor, ceialalți sunt Români. Acest comitat alege patru deputați. În 178 de comune sunt 4300 de alegători, din care 3000 sunt Români. Și astfel la trei mandate de deputat pot conta Români sigur.

2. Comitatul Făgărașului. Între 84.571 de locuitori abia sunt câteva mii de Maghiari. Afară de 3000 de Germani, ceialalți toți sunt Români. Și astfel cei doi deputați, care se vin pe acest comitat, pot fi cu desevărire considerați de Români ca ai lor.

3. Comitatul Hunedoarei consistă aproape numai din locuitori români. Și astfel cele șase locuri de deputat cu desevărire le pot ocupa Români.

4. În comitatul Târnavei-mari majoritatea locuitorilor și a alegătorilor se împarte între Sași și între Români. Dintre cele 4 mandate de deputat unul la tot cazul li-ar veni lor.

5. Comitatul Sibiiului. Dintre trei mandate de deputat unul sigur li-s-ar veni lor, căci dintre cei 142.000 de locuitori 92.000 sunt Români și dintre 87 de comune 59 consistă numai din alegători români.

6. Comitatul Solnoc-Dobăca trimite cinci deputați. Maghiarii, deși fac numai a patra parte din numărul Românilor, dar fiind în stare mai bună, numărul alegătorilor lor este aproape egal cu al alegătorilor români și astfel acestia n'ar pute ocupa mai mult ca două mandate de deputat.

7. Comitatul Bistrița-Năsăud este reprezentat prin doi deputați. Dintre 79 comune 51 consistă numai din alegători români și astfel la un mandat de deputat pot conta sigur.

8. Comitatul Clujului. Din patru locuri de deputat unul îl pot ocupa Români sigur, anume pe cel din cercul Teaca.

Români ar pute deci trimite laolaltă 17 deputați.

Dacă luăm în considerare, că cele 15 comitate ardelenesci sunt reprezentate prin 50 de deputați, nici-decât nu se poate vorbi de „scurtare“, când pe seama românilor este asigurată mai mult ca a patra parte.

sunt și acum în aceeași vigoare ca odinioară, ear' cauza adevărată nu poate să fie decât situația geografică; a fost ținutul din cestiune prea îndepărtat, pentru-ca genul limbii să poată scoate la iveală tot aceleși forme nouă și să poată sdrobi tot cu aceleași străbătore forme și cuvintele displăcute deja gustului deobște.

Tot la caracterizarea dialectului sâlgian în ceea-ce privește materialul de cuvinte nu ne putem uita nici de elementul maghiar ce cu atâtea prisos împetritează graiul Românilor din aceste părți. Nu ne vine bine, ce e drept, a tracta cu acest ingredient străin, dar' intrat el odată în usul Țilnic, nu mai poate fi trecut cu vederea, căci pune și el după felul său în lumină, lumină posomorâtă, starea adevărată a limbii românești la Nordul Ardealului. Starea cea înapoiată a Țeranului nostru, poziția geografică pe de altă parte ne explică, cum de aci elementul maghiar s'a vîrit în graiul viu cu atâtea tărie. Decând se face pomenire de Români în aceste părți în documente istorice, de pe la începutul secolului XIV., Români multe lucruri nouă au auzit și vădut la Unguri. Și multe dintre cele vădute și auzite li-au cădut chiar dragi, și apoi cele-ce omului îi sunt dragi, nu se odihnesc până-ce nu se pune în posesiunea lor. Dar' tot nu se sfîrșesc aci. Cele auzite și vădute tre-

Afară de comitatele înșirate mai sunt comitate, în care cu puțin zel Români ar pute face cuceriri. Așa anume în comitatul Mureș-Turda. Jumătate din alegătorii acestui comitat sunt Români și astfel din 5 mandate de deputat unul l'ar pute ocupa. În comitatul Brașov, dar' și mai mult în comitatul Târnava-mică o considerabilă parte a alegătorilor este română și astfel nu stă nimic în cale, ca cel puțin în comitatul Târnava-mică să se cucerească un mandat pe seama lor.

Orașele ardelenesci sunt în total reprezentate prin 19 deputați. Dar' aceste nu pot fi frustrate de dreptul de a trimite deputați numai din cauza, că din întâmplare în Ardeal nu este nici un oraș românesc!

Și că cât de echitabilă a fost legislațiunea tocmai față cu Ținșii, aceasta o dovedesc mai bine dreptul Săculor de a trimite deputați. Precând în comitatul Odorheiuului se vine un deputat pe 2846 de alegători, ear' în comitatul Ciucului pe 2756, pe atunci în comitatul Hunedoarei se vine un deputat pe 1087, ear' în comitatul Albei-de-jos pe 1000 de alegători și asemenea și în comitatul Târnava-mare.

Dacă vorbim deci de lege electorală „mesteșugită“, precum fac Români și de Ți, apoi aceasta este tot numai în favorul Românilor. Poftescă și ne combată, dacă pot.

Tot atât de fals este și acusa lor Țilnică, că ei nu pot înainta pe terenul cultural!

Aceea nu o pot disputa, că în ciuda tuturor nemulțumirilor au înaintat în mod respectabil și pe terenul cultural. Astfel în 1869 au avut numai 2569 de școale populare, ear' astăzi au 2843, așadar cu 274 mai multe. Se înțelege, vorbesc de toți Români din patrie, ear' nu numai de cei din Ardeal. Mai departe astăzi frecventează școala cu 20% mai mulți copii obligați, ca la începutul noiei ere constituționale, și oare să mai amintim, că precând la 1867 aveau numai 6 Țiare și reviste, astăzi numărul acestora s'a sporit la 27, va să Țică cu 450%? Au instituit de bani cu revirimente puternice și reuniuni de cultură înfloritoare, cu deosebire în Ardeal. Toate aceste nu arată că sunt apăcați și împedează în dezvoltarea lor, ci putem Țice că sunt în stare a arăta o dezvoltare respectabilă. Căci Români nostri servesc și regatului român cu elemente inteligente cultivate aici în patrie. Apoi în bugetul statului în fiecare an sunt induși 100.000 fl. pe seama bisericii gr-or. și 99000 fl. pe seama celei gr-cat. și în sfîrșit sunt 40 de școale comunale subvenționate de stat, în care afară de cea maghiară se folosește și limba română ca limbă de propunere. Nu se poate prin urmare Țice așa categorice, că statul nu face nimica în interesul culturii și al bisericilor românești. Și în școale cu caracter maghiar și de stat se dă ocaziune, ca tinerii români să se poată cultiva în limba lor maternă.

Nu Țicem că nu s'ar pute face mai mult și în această privință, dar' oare n'am pute Țice aceasta și din punctul de vedere special maghiar? Nici statul nu e capabil să satisfacă deodată în toate direcțiunile tuturor intereselor, pentru-că aceste sînt numeroase și mari. Dar' pe rînd vine rîndul la toate.

Ear' spre acest sfîrșit prima condițiune este, ca anumiți conaționali să se lapede de atitudinea lor repulsivă, bruscă, antipatică și agitorică. Apoi în cîrînd nu vor mai avé cauză de a se plînge. Pentru-că a arunca cu pîne în aceia, care de decenii au aruncat neîntrerupt cu petri și aruncă și în prezent, poate fi o frumoasă virtute biblică și creștinească, dar' în politică este lucru foarte greu.

buesc și numite întru oare-care chip, dar' de unde să poți scoate la iveală numiri nouă, primind lucrurile nouă; nu este apoi mai lesnicios a primi cu lucrul nou și numirea nouă tot din același loc? Să mai amintim poziția de subjugare și grea umilință a Țeranului român; și nu uităm, că Țeranul nostru în trecut nu a avut din sinul său vre-o clasă cu ceva cultură; apoi reformele cele multe purcese tot dela Unguri, dar' care îl priviau și pe el foarte de aproape, și ne putem Țăleui, cum mai înadins graiul Țeranilor români din Sălagiu a fost conturbat în armonia sa de atâtea vorbe unguresci. Oaspeții nechiamați nu s'au mulțumit numai cu adăpostul ce primiră în graiul românesc, dar' au voit, ba uneori aievea s'au și pus alături cu stăpînului casei la aceeași masă. Oaspeții netrebnici! Nici în Sălagiu însă nu sînt egal introduse vorbe unguresci, căci cu cât adevărat Români erau mai apropiați de centrele unguresci, cu cât erau mai adese-ori siliți să vină în atingere cu ei, cu atât este și elementul maghiar mai covîrșitor în graiul.

Se ivesc însă întrebarea, se poate oare statori cu o oare-care probabilitate, după-ce lege anume s'au introdus feluritele cuvinte maghiare în graiul viu? — Ne este cunoscut raportul cel foarte intim ce există între cuvinte și idei; dela felul ideilor concludem

Etată cum vorbesc între ei Români, fiindcă procurorul maghiar de stat închide ochii!...

Avem în mâni cîrticica lui George Ucenescu „Magazin de canturi naționale“, care la 1874 a Țit deja în a patra ediție în Brașov la Römer și Kammer, ear' de atunci s'a Țipărit de multe-ori în mai multe mii de exemplare. Ucenescu este compositor și profesor de musică gr-or., precum Țice și „am adunat tot ce a fost corespunzător tinerimii!... Și oare ce cîntă tîrîrul român?

În această colecțiune se găsește marșul lui Iancu, pe care îl cunoaște fiecare Român, îl cîntă poporul pretutindenea și în sunetele acestui marș au năvălit în 1848 la jefuit. Se poate imagina ce vers solid este acesta! Apoi întălmim versuri, care explică ce este patria română? Până unde se întinde vorba românească, totul este cucerit pe seama unei mari și rotunșite Români. Întălmim versuri frumoase spre glorificarea ucigașului Horia. Acest vers este însoțit de un text mai lung, explicând strălucita carieră a acestui „glorios“ bărbat. După citirea acestor versuri, cum n'ar bate inima tîrîrului român după idealul mării Români, cum ar pute el încăpe între marginile strîmte ale statului unguresc? În colecțiune sînt 57 de cîntări naționale pline cu idei de românism sêlbatec.

Răspîndind asemenea învățături, nici-decât să nu se mire, că nu le întindem gura spre sărutare, pentru-că se ne îmbuce capul!.

Restul articolului este o apostrofare a Sașilor, cărora le pune în perspectivă, că dacă nu vor Ține cu Maghiarii, se vor prăpădi fără glorie, absorbiți fiind parte de Maghiari, parte de Români.

Educațiunea națională.

Domnul Dimitrie A. Sturdza, fost ministru al României și actualul secretar general al Academiei române, unul dintre cei mai distinși bărbați de stat ai Țerii-Românești, a înzestrat mai Țilele trecute biblioteca gimnasiului din Tecuciu cu o serie de cărți privitoare la istoria Românilor. Acest dar dl Sturdza îl însoțește cu o scrisoare către directorul gimnasiului. Scrisoarea aceasta are atâtea părți interesante chiar pentru noi Români de dincoace de Carpați, încât credem a face o greșală, dacă n'am împărtăși-o și cititorilor noștri. Recomandăm îndeebsei vederile dlui Sturdza depuse în scrisoarea sa spre vrednică aplecare, mai ales în atacuri grele din partea stăpînitorilor noștri la cultura noastră națională.

Etată după „Voința Națională“ (Nr. 1647 B. din 22 Martie [3 Aprilie] a. c.) importantă scrisoare a dlui Sturdza către directorul gimnasiului din Tecuciu:

Domnule director!

Unul din principalele obiecte ale învățămîntului, mai ales primar și secundar, este fără îndoială istoria națională. Ea este menită a întări de timpuriu în copii sentimentul înăscut și natural al iubirii de patrie, a face ca acest sentiment să devină conștient și să se înalțe până la simțirea datoriilor noastre către țeara, în care ne-am născut, și către națiunea, căreia aparținem. Această simțire a datoriilor noastre către patrie și națiune trebuie implantată cu rădăcini puternice în inima copiilor, căci numai îndeplinind aceste datorii, cetățenii devin membri activi ai societății în care trăesc, lucrând la binele și fericirea comună, la dezvoltarea și progresul poporului.

asupra ordinii, în care cuvintele poporului dominant se introduc în graiul poporului subjugat. Procesul decurgerii ar fi următorul: la început se obtrud cuvintele ce exprimă idei sensibile, ceva mai tîrșiu, une-ori aproape deodată, cuvintele exprimătoare de idei reale și mai în urmă cuvintele ce pun în vedere ideile abstracte. Că dela acest proces nici în dialectul sâlgian abateri nu s'a făcut, se poate convinge ori-și-cine, dacă va trece în revistă rigoroasă cuvintele de proveniență maghiară din graiul sâlgian. — Încât însă privește valoarea activă a cuvintelor maghiare în organismul dialectului sâlgian, ea se reduce foarte, astfel că aplicînd principiul de circulațiune în limbă, ea se pare cu mult mai mică, decât s'ar vedé pentru prima-dată din numărul cel mare al lor. — Ear' aci lăsăm să urmeze colecțiunea de cuvinte jargoane; unele dintre ele vor fi justificate prin posesi populare publicate din Sălagiu, — cele culese de mine vor fi reproduse în-tocmai după pronunțare; altele deja dispărute din dialectul literar, — dar' obicînuite și astăzi în graiul sâlgian, cu reproducere din texturi vechi. (Va urma.)

Prin cultivarea deaproape a istoriei naționale, educațiunea unui popor devine o educațiune națională. Aceasta trebuie însă să aibă de Țel, ca tinerii Țind din școală, — să pricēapă pozițiunea geografică a țerii, originea și genul națiunii și care sînt problemele ce rees din ele pentru stat, — să scie să distingă timpurile de fericire ale patriei de acele de res-trisce, să cunoască perioadele ascendente și descendente ale națiunii, cauzele ce le-a produs, — să aibă o convicțiune bine lămurită, bine clarificată, bine aședată a stării de propășire, de înaintare, de întărire, de mărire a patriei și a națiunii, — să fie în fine pătrunși, că cea mai principală datorie a unui om este aceea către țeara lui și că nimeni nu este în stare să facă sacrificii îndestul de mari pentru a susține oarece, independența, libertatea, bunăstarea și propășirea patriei.

La noi studiul istoriei naționale e cu atât mai necesar, cu cât patria noastră a fost mai bîntuită de rele decât multe alte țeri, cu cât nenorocirile ei au fost mai mari și au lăsat urme profunde, cu cât România a fost mulți secol de arîndul tîrșimul luptelor celor mai crâncene ale statelor și ale neamurilor ce ne încungură, cu cât România a avut a suferi de multe-ori și timp îndelungat chiar dominațiuni străine. Nu avem decât a ne aduce aminte, că dela 1711 până la 1858, adevă dela întălmul nostru contract cu Rusia până la mărginirea a tot puterniciei ei în Orientul european decătră națiunile culte ale Occidentului, patria noastră a fost neconștient și adese teatrul de răboiu dintre Turci, Ruși și Austriaci, că în acest lung interval ea a fost de mai multe-ori sfășiată și tractată ca o provincie cucerită; că dela numirea celui dintălm domn fanariot până la 1821 domni Țerii erau străini de țeară, străini de națiune și considerînd pe amîndouă sau ca o sorginte de avuție personală, sau ca mijloc material de a adăposti o cultură străină, de a-i da puțință de a fi. E cunoscut de toți, că mai mult de un secol, școalele Grecilor existau în România ca școale de stat, și de sigur, că nu ele erau focare de simțăminte românești, căci ele au adus după sine introducerea limbilor străine ca limbi vorbitoare în familie.

E cu atât mai de anevoie a se cultiva la noi istoria națională, cu cât epoca dominațiunii străine a rupt firul vieții naționale, cu cât problema națională devenise din această cauză neînțeleasă, mai ales pentru acei ce guvernau statul român. Acest fapt, care era să periclitizeze existența națiunii chiar, se caracterizează mai ales — pe deoparte prin lipsa completă de încredere în forțele vitale și în viitorul poporului, — pe de alta prin convicțiunea ce se răspîndia de sus, că principatele românești sînt menite a fi în veci smerite, adevă menite a-și perde cu desevărire umbra individualității lor, menite a fi încorporate mai timpuriu sau mai tîrșiu în alt stat mai mare și mai puternic. Nu trebuie uitat, că această convicțiune a fost exprimată publicamente în al cincilea deceniu al secolului actual, adevă chiar în Țilele noastre, decătră unul din domni Țerii, de vodă Bibescu.

Această rupere a firului vieții noastre naționale explică totodată munca colosală a lui Maior și a lui Șincai, a lui Cogălniceanu și a lui Bălescu, pentru a redeștepta în popor prin studiul istoriei conștiența despre ființa și vitalitatea României, nu a isbutit în timpul lor, decăt a face viuă reminiscența gloriei trecute. În timpul redeșteptării naționale, care începu în anul 1821, acea reminiscență a fost singura mîngăiere a înainte-mergătorilor evenimentelor mari și decisive ce au urmat la 1848, la 1857, la 1866, la 1878, singura încurajare a tinerimii de atunci. Atât însă a fost destul; căci acele reminiscențe istorice au înălțat inimile poporului, au produs generațiuni înflăcărâte de dorul țerii, generațiuni, care au sciut să reînnoie firul rupt al conștienței naționale și să facă cu puțință susținerea luptelor măriște, care au zvut de rezultat, — unirea Moldovei și a Valachiei într'un singur stat, independența, înălțarea regatului României, stabilirea unei constituțiuni liberale, — reînființarea unei vieți de stat românească. Acele reminiscențe au făcut posibil, ca națiunea românească să-și tragă din nou calea ce are de urmat, să stabilească Țelurile, la care trebuie să ajungă, să deȚigă, care este de acum înainte rostul ei, căci se vedeară pentru toți, că în timp de o sută cincideci de ani patria rămăsese fără rost. Astfel se pută întempla, că în intervalul din 1821 și 1882 istoria noastră are a înregistra fapte de acele, care au aședat statul român într'o situațiune marcantă, importantă și necesară în Europa.

Este cert, că aȚi scim și simțim cu toȚii însemnătatea originii noastre; scim că Traian, cel mai mare împărat al Romei, vîdîndu-și imperiul amenințat de barbari, începuse a năvăli asupra lui, a stabilit la marginea unde pericolul era mai iminent, o sentinelă puternică și sdravănă; scim că noi sîntem coborîtorii acelei sentinele, că străbunii nostri au dat mult timp piept în contra năvălirii valurilor turbate ale popoarelor asiatice și că astăzi,

după optspredece secol, colonia romană stă în picioare, ca în timpii de atunci, conștientă de misiunea ce are, a fi la Dunărea-de-jos cetatea nefînvîsă a civilizațiunii. Astăzi scim și simțim cu toȚii, că talismanul, care a atras și atrage atențiunea, simpatia și interesul Europei civilizate asupra noastră este — la-tinitatea noastră în mijlocul popoarelor slavone; că trebuie să păstrăm acest talisman ca cel mai scump odor al nostru, de care este strîns legată existența noastră, viața noastră. Astăzi scim și simțim cu toȚii, că Români au devenit pentru popoarele din Orientul Europei înalte luptători independenței lor, libertăților lor publice. Trebuie însă să mai dezvoltăm mai puternic conștiența despre siguranța și tăria, cu care s'a dezvoltat statul român în cei din urmă cincideci de ani, și despre sacrificiile ce el ne cere neconștient în virtute, în muncă, în deșteptare, pentru-ca să-l susținem la înălțimea, unde a ajuns.

Studiul istoriei națiunii e dar' astăzi mai necesar decăt totdeauna, pentru-ca patriotismul nostru să rămână continuu viu. Trebuie să inițiem tinerimea la cunoștiența istoriei naționale, căci la sorgintele ei trebuie să ne adăpăm, ca să înțelegem timpurile în care trăim și să pricepem timpurile viitoare. Studiul mai ales al istoriei naționale moderne se impune cu atât mai mult în mod absolut și imperios, cu cât evenimentele ce s'au desfășurat dinaintea noastră și în mijlocul cărora am trăit și am muncit chiar noi sînt mai mari și mai neașteptate.

Basat pe cele mai sus expuse, cred că-mi îndeplinesc o datorie de cetățean de pe proprietăți în județul Tecuciu, contribuind cu mai multe cărți neapărate pentru studiul istoriei naționale la înzestrarea bibliotecii gimnasiului din Tecuciu, la a căruia instalare definitivă am avut norocirea să lucrez și eu.

Vă rog deci să binevoiți a primi pentru biblioteca gimnasiului ce dirigeți următoarele cărți: — Șincai ed. a 2-a; — Petru Maior ed. a 2-a; — Litopisiștele Moldovei, publicate de Cogălniceanu, ed. a 2-a; — Erbicăneanu, metropolia Moldovei; — Tocilescu, Istoria română, Tocilescu, Biserica episcopală dela Curtea-de-Argeș. Acte și documente privitoare la istoria renascerii României. Și în fine Carmen Sylva cuvinte sufletești și D. Sturdza cuvinte pedagogice.

Din aceste două din urmă opuri și din istoria română a dlui profesor Tocilescu trimis mai multe exemplare. Vă rog ca să împărtăși la toȚii școlarii gimnasiului din Tecuciu câte un exemplar din istoria lui Tocilescu, după opinia mea ațtea prelucrare bine pricepută și populară a istoriei naționale, o carte excelentă de citire pentru școlari și pentru profesori, pentru copii ca și pentru cetățeni maturi. Exemplarele ce vor rămâne după această împărtășire, precum și exemplarele ce vor rămâne din „Cuvinte sufletești“ și din „Cuvinte pedagogice“, în urma depunerii exemplarului destinat bibliotecii gimnasiului, vă rog să le dați domnilor profesori ai gimnasiului, care vor exprima dorința de a le poseda.

Sfîrșesc, domnule director, urînd gimnasiului din Tecuciu, ca să crească generațiuni de tineri virtuosi, sdraveni, deplin, muncitori, deplin și întreg devotați patriei și națiunii și rugîndu-vă să primiți din parte-mi cu această ocaziune exprimarea stimei mele celei mai sincere și mai deosebite.

D. Sturdza.

CRONICĂ.

Conferență militară în Viena. Săm-băta trecută a avut loc în Viena o conferență militară sub presiul Maiestății Sale, în care s'au stabilit măsurile ce au a se lua pentru Țiua de 1 Maiu.

Numiri. Subnotarul Ludovic Kovács dela judecătoria cerc. din Cămpeni a fost numit notar la tribunalul reg. din Alba-Iulia, ear' subnotari au fost numiți practicanții în drept Bela Szokolay dela tribunalul reg. din Zălau la cel din Lugoj, Aurel Radu dela tribunalul reg. din Timișoara la judecătoria cerc. din Vinga și candidatul de avocat Dr. Ioan Popovici din Budapesta la judecătoria cerc. din Orșova. Mai departe au fost numiți: conducătorul adj. de cărți funduare Ludovic Lănszky dela judecătoria cerc. din Beiuș conducător de cărți funduare la cea din Margitta, diurnistul Lazar Zs. Buday scriitor la judecătoria cerc. din Ungvar și Ladislav Tyira conducător-suprem de carcere la penitenciarul din Gherla, ear' învătătorul Vincențiu Molnár dela școala populară superioară din Reșița a fost întărit definitiv în postul seu.

Transferări. Ministrul reg. ung. de justiție a transferat pe subnotarul Dr. Alexandru Korponay dela judecătoria cerc. din Vinga la tribunalul reg. din Timișoara și pe scriitorul Ludovic Mirese dela judecătoria cerc. din Huedin la tribunalul reg. din Cluj.

Statute aprobate. Ministrul reg. ung. de interne a provădut cu clausula de aprobare sub Nr. 24.386 statutele reuniunii pompierilor voluntari din Zlatna.

Ministri ungari în Viena. Ministrul-președinte contele Iuliu Szapáry și mini-

Agio

Institut tipografic în Sibiiu.

DICTIONAR

român-germân și germân-român

Sab. Pop. Barcianu,
odin. paroch gr.-or. în Răsărit, asesor consistorial etc.
Revidat și completat de

Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Română-germână.
704 pagini.

== Prețul fl. 2.50 = 6 lei, 50 bani. ==

Partea II. Germână-română.
1152 pagini.

== Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei. ==

Depou general pentru România la librăria lui
Alexandru Degenmann,
București, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin poștă 20 cr. v. a. de exemplar.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC din SIBIIU

execută tot felul de lucrări tipografice și îndeosebi tipăresce

cărți de tot felul,

anunțuri de căsătorie, anunțuri funebre,

placate, bilete de vizită,

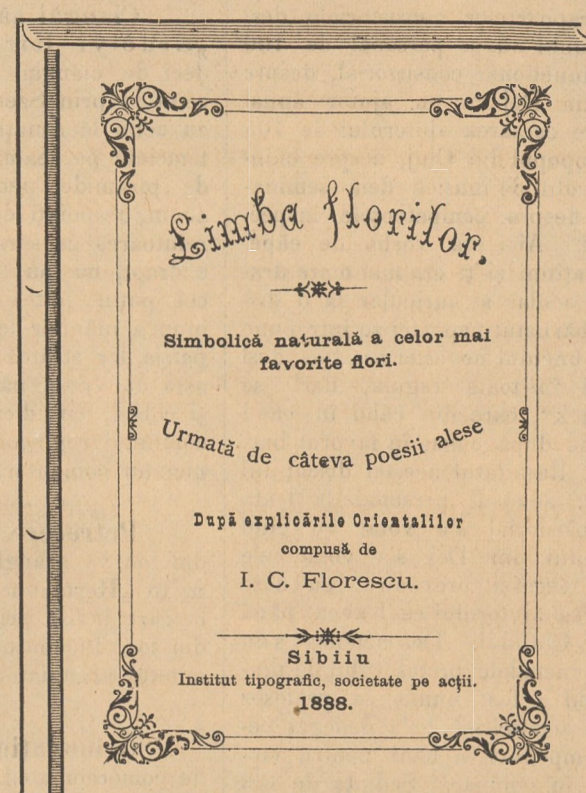
conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

Deasemenea institutul primește în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sunt: povesti, snoave, poezii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datine, schițe istorice ori biografii, scrise în stil popular, și alte asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoială între autor și direcția institutului.

CADOU de SOUVENIR

în legătură de pânză colorată, tabla titlului imprimată cu aur.
Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.

BIBLIOTECA POPORALĂ A „TRIBUNEI”.

- Nr. 1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș. elegant. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 2. **Fata Stolerului,** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 4. **Pipăruș Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 5. **Păcală și Tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 8. **Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Nr. 9. **Flica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Nr. 10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 12. **Îndrăgășul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 13. **Blăstēm de mamă.** Legendă populară din giurul Năseșului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 14. **Bunica de Bojena Némcová,** tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Nr. 15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 16. **Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 17. **Pe pământul Turcului.** De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste francească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 19. **Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 20. **Un pețitor îndrăgășit.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 21. **Prietenul meu Vntură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 22. **Scăpătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Nr. 25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

- Nr. 27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 29. **Sgarciul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 31. **Nuscul-impărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul.” Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 32. **Dina-impărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul.” Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 42. **Croitorul și cei trei ficiori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Nr. 43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 44. **Rusalîn pécurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Nr. 45. **Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte. De Alexandru Parodi. Traducere de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

- Nr. 27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 29. **Sgarciul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 31. **Nuscul-impărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul.” Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 32. **Dina-impărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul.” Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 42. **Croitorul și cei trei ficiori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Nr. 43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 44. **Rusalîn pécurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Nr. 45. **Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte. De Alexandru Parodi. Traducere de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

„TRIBUNA”

Apare în fiecare zi de lucru.

ABONAMENTELE.

Pentru Sibiiu:

1 lună 85 cr.; ¼ an 2 fl. 50 cr.; ½ an 5 fl.; 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr.; ¼ an 3 fl. 50 cr.; ½ an 7 fl.; 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

¼ an 10 franci; ½ an 20 franci; 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE.

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr., și timbru de 30 cr.

REDAȚIA: Str. Iernii 11. — ADMINISTRAȚIA: Str. Cîsnădiei 3.

Se prenumără și la poște și la librării.

În București

primește abonamente **D. C. Pascu,** Strada Lipscani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Tipărituri:

1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) 40 cr.
2. Inventare 1 conț (à 25 coale) 40 „
3. Obligațiuni (cu scara de timbre pentru intabulări) 1 conț (à 25 coale) 50 „
4. Consemnări sumarice despre dări (sommás kimutatás) 1 conț (à 25 coale) 40 „
5. Protocoale de zălogire (zálogolási jegyzőkönyv) 1 conț (à 25 coale) 50 „
6. Citațiuni pentru primării comunale 1 conț (à 25 coale) 50 „
7. Hagyatéki kimutatás 1 conț (à 25 coale) 60 „
8. Filera de înmanuare 1 conț (à 25 coale) 44 „
9. Protocol de pertractare 1 conț (à 25 coale) 44 „
10. Protocol pentru pasapoarte de vite 1 conț (à 25 coale) 50 „
11. Testimonii pentru școalele populare una sută 80 „
12. Testimonii de școală 1 conț (à 25 coale) 40 „

Antistiile comunale sînt rugate a ne onora cu comande numeroase.

Cărți pentru agricultori.

În editura „Institutului tipografic” a apărut:

Ținerea vitelor

de
Eugen Brote,
president al „Reuniunii române agricole”.
Opșorul conține dezvoltarea principiilor fundamentale ale ținerii vitelor.
Prețul unui exemplar 12 cr.

Dela același autor:

Trifoiul.

Un îndreptar pentru toți aceia, care samănă și cultivă trifoiul. După-ce se arată foloasele trifoiului, se dă povețe, unde și cum se samănă trifoiul, când și cum se cosesce și cum se uscă trifoiul.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Ambele broșuri sînt scrise în limba populară și au un tipar limpede pe hârtie bună.

ARGHIR și ELENA

Istoria

preafumosului ficior de craiu și a preafumoasei fete măiestre cu părul de aur.

Adecă:

o închipuire, prin care se înțelege luarea Ardealului prin Traian cesarul Romei.

Prețul 20 cr. = 50 bani.

LEONAT și DOROFATA.

Dialog

între bețivul din Longobarda

și

muierăa lui.

— în versuri. —

14 cr. sau 30 bani exemplarul.

Articulul de lege XXI. din anul 1886

DESPRE JURISDICTIUNI,

și articulul de lege XXIII. din anul 1886

Despre procedura disciplinară.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Articulul de lege XXII. din anul 1886

DESPRE COMUNE.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

ORDONANȚE MINISTERIALE

pentru introducerea legii comunale

(Articulul XXII. din 1886). Prețul 12 cr. v. a.